(Vervolg van pag. 6.)

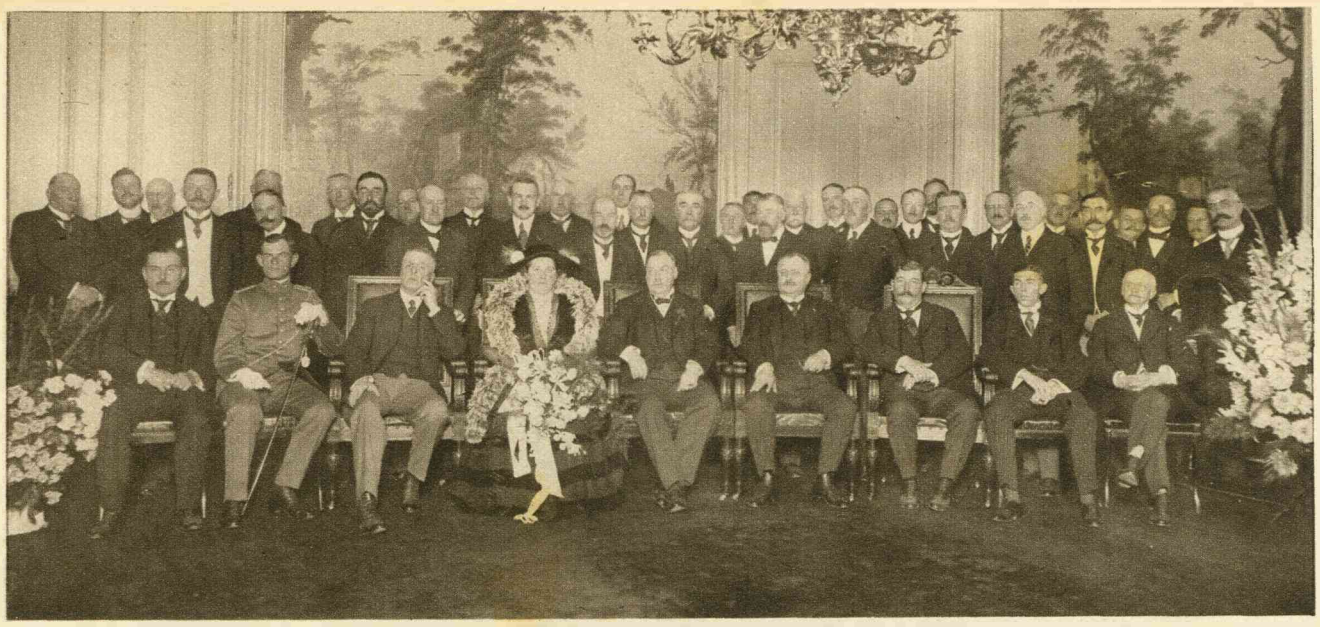
„ewig Hündliche", doch schrikte plotseling en begon luid te blaffen. Want een schreeuw-stem in de verte, een naderende, sloffende gang duidde de komst aan van een ventend wezen. „Zoo laat op den avond," peinsde het gravinnetje, „wat zou dat zijn . . ."

Het was een klein jongetje, dat, een grooten mand torsend, de straat inkwam. Het ventje scheen in zijn straatkeus niet weinig dom te zijn, want wie eet er, in de deftige Paleisstraat, ramenas . . .

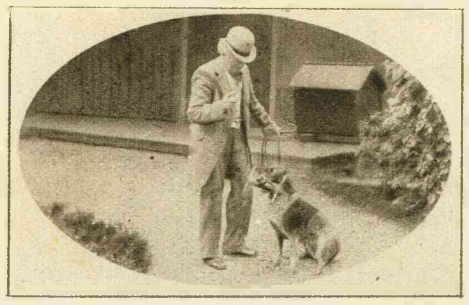
Met een vaartje schoot het hondje op het naderend gevaar af; het meisje riep: „hier, Wally!", maar de hond bleef blaffen, de jongen maakte een beweging met zijn voet waardoor het keffertje, nog luider blaffend, achteruit schoot en aan den ramenas-torsenden jongen de volgende filosofie ontlokte:

„Hij zal wel niet bijte..." sprak het joggie. „Zukke kleine beeste hebbe altijd de meeste praas, maar as het op vechte ankomp...." Ze keek eens even naar hem, het gravinnetje met haar kinderlijk-blauwe vraag-oogen, die zooeven nog den welvoorzienen disch met de bezadigde, levenszatte menschen eraan gezien hadden en die nu dit armoedige kereltje gewaar werden. Ze vond hem wel een schooiertje, zooals hij daar stond, met z'n kapotten broek en zijn versleten schoenen, met zijn vieze half-handschoenen welke hij tegelijk als zakdoek gebruikte . . . Ze vond hem wel een schooiertje, maar in die vuile gelaatstrekken lag zooveel uitdrukking, en oogen had-ie . . . oogen . . . .

Een gevoel van onbedorven, van on-aristocratisch, echt medelijden beving haar, toen ze hem zoo gadesloeg en ze zeide: „Wat een groote mand heb je daar."

JUBILEUM Dr. H. C. PRINSEN GEERLIGS.
Den 8sten Augustus was het 25 jaar geleden dat Dr. H. C. Prinsen Geerligs, directeur van de vereeniging „Proefstation voor de Javasuiker-industrie", zijn loopbaan als chemisch assistent te Kagah begon. Ter gelegenheid van dit feit vond ten kantore van de Ned. Handel-Maatschij. te Amsterdam een plechtige huldiging van den jubilaris plaats.

F. A. VERSTER v. WULVERHORST.
Den 12en September e.k. hoopt de heer F. A. VERSTER VAN WULVERHORST, administrateur van het Rijks-Museum van Natuurl. Historie te Leiden, zijn 90en verjaardag te vieren. De heer Verster is een bekend en geacht ingezetene van Leiden.

A. H. J. ENGELS.
Bij de gehouden stemming voor een lid van de Tweede Kamer, district Almelo, voor de vacature van Mr. P. J. Aalberse, is gekozen de heer A. H. J. ENGELS te Leiden, in 1869 te Enschede geboren.

EEN 60-JARIG HUWELIJKSFEEST.
Woensdag 9 Augustus vierde het echtpaar EBO LUBBERTS, oud 84 jaar, en FENJE RIJKS, oud 81 jaar, wonende te Nieuw-Beerta (Gron.) hun 60-jarig huwelijksfeest. Beide oudjes zijn nog zeer kras en genieten de algemeene achting.

Dr. B. P. SORMANI. †

C. VRIJ. †

B. A. H. WOLTERBEEK MULLER. †

Te Amsterdam is op 36-jarigen leeftijd overleden tengevolge van infectie Dr. B. P. SORMANI. — Op 52-jarigen leeftijd is te Amsterdam overleden de heer C. VRIJ, directeur van de nieuwe schoolvereeniging. — Te Soerabaia overleed in den ouderdom van 71 jaar, de gepensionneerd assistent-resident B. A. H. WOLTERBEEK MULLER.

„Allemaal ramenas" . . . antwoordde hij, „wel veertig; als ik ze niet verkoop krijg ik op me ziel vanavond . . ."

„Hoeveel moet je ervoor hebben?" vroeg het meisje weer, met stralende oogen. — „Twee gulde twintig." antwoordde hij.

„Wacht dan even," noodigde zij uit, „ik kom zoó weerom!" Dankbaar bleef hij staan. Zij intusschen sloop naar boven waar zij haar dubbeltjes en kwartjes in een nikkelen doosje op een geheime plaats achter de trap bewaarde. In die oogen van het schooiertje had ze zooveel weemoed, zooveel levensleed gelezen, zooals ze het tot nogtoe alleen vanuit den bioscoop kende . . . .

Al haar speelmakkers, al haar fijne, aristocratische vriendjes, waar zij mee speelde, die in den winter bontkraagjes droegen aan hun jasjes, die geurig roken naar odeur, die zijden dasjes droegen en die in den zomer lichte chéviot pakjes en elegante lage schoentjes aanhadden, al die jongeheertjes misten de trekken, die dat schooiertje had, met zijn zachte bruine oogen, zijn fijn, ofschoon vuil mondje, neen... vooral die oogen... daar dacht ze nog aan toen ze haastig de trap afliep en de straat op, waar hij, geduldig wachtend, tegen den lantarenpaal geleund stond. In het licht van de lantaren zag zij, hoe zijn gezicht glunderde van hoopvolle verwachting. Een oogenblik later lag er een kleverig, maar leuk jongenshandje in haar fijngevormd vijfje, „dat nog geen piano-octaaf kon reiken," zooals Mama, trotsch op het edel handje van haar dochtertje, het uitdrukte.

„Dank je wel, hoor," stamelde het schooiertje, „dank je wel . . . . ik zal het je later misschien wel eens kunnen vergoeden . . ." — „Hoe oud ben je . . . ?" vroeg het meisje.

„Net vijftien," antwoordde hij. „Ik ook," lispelde ze zacht.

Hij keek naar dat heldere meisjeskopje, hij, die zoo weinig wist van plastische schoonheid, hij, die ternauwernood besefte, dat hij leefde, die als een ramenas-machine door de wereld liep . . . Hij keek naar dat frissche, blozende gezichtje met dien rooden mond en naar het hermelijnen bontje. Hij keek naar het lichte figuurtje, dat daar stond als het lekkers in de uitstalkast van de Sinterklaas-week, onbereikbaar . .

Zooals hij dan zijn neus platdrukte tegen de winkelruiten, zoo keek hij thans zijn oogen uit naar dat nieuwe, dat er voor hem begon te bestaan: de ontluikende gevoelens voor vrouwelijk schoon . . naar dat blonde kindje.

Toen nam hij afscheid.

Zij had met het schooiertje vriendschap gesloten. Dat hadden 'm voor een groot deel die bruine, goedhartige oogen gedaan, die zoo zochten, als hij haar aankeek, die zoo konden smeeken, die ook zoo hartstochtelijk konden kijken, dat zij er heelemaal van streek door werd.

Als zij 's avonds al van verre het „ramenas" vernam, sloop ze de deur uit naar haar geheime rendez-vous, dat niemand weten mocht . . . Ze zou immers uitgelachen worden...

Dan wandelde zij 'n eindje met het kameraadje. Ofschoon hij eerst heel bescheiden, haast beschroomd was geweest, had hij langzamerhand een gevoel gekregen alsof het vanzelf sprak. En eens, toen de zomer al naderde, had hij haar gekust. Toen hadden zij zich verloofd gevoeld.

Hij bouwde grootsche toekomstplannen. In de boeken las je altijd dat er rijke Amerikaansche millionnairs komen, die schik krijgen in arme jongetjes, die hen vooruit helpen, die... Maar het schooiertje bleèf een onaanzienlijk ventje... Hij had een portret van haar gekregen, zooals hij haar het eerst gezien had: in haar pelsmanteltje met het hermelijnen bontje. En als hij 's avonds op zijn gescheurde wollen deken lag, bedekt met 'n vunzigen doek, dan bekeek hij aandachtig het portretje, dat hij altijd bij zich droeg.

En dan kuste hij het. Maar hij voelde slechts het stugge carton, het levenlooze, nietszeggende papier.. hij miste haar fluweelig mondje en de oogen op het portret staarden zoo doodsch . . . Wanneer zou zij terug komen . . ? Want zij was weggegaan. Ik hoef 't haast niet te zeggen waarheen. Naar het pensionaat. Voor ouders, die niet voldoende zedelijke kracht bezitten, hun dochters zelf op te voeden, voor ouders, die niet alleen voor de goede opvoeding, maar meer bepaald om hun kinderen in de lastige jaren kwijt te zijn, deze naar een pensionaat sturen, voor zulke ouders zijn die onteerende, massa-opvoedings-gestichten, een ideaal. Het individu mag gerust te gronde gaan: als de dochter maar zoó terug komt dat zij zich in gezelschap gemakkelijk bewegen, en „een pianosonate van een stilleven onderscheiden kan."

Dr. J. J. VAN EFFEN. †

G. P. van HECKING COLENBRANDER.

G. FOKKER v. CRAYENSTEIN v. RENGERSKERKEN.

Te 's-Gravenhage is op 72-jarigen leeftijd overleden Dr. J. J. VAN EFFEN, gepensionneerd arts bij het Marine-établissement in Indië. — De vice-admiraal G. P. VAN HECKING COLENBRANDER is ontheven van de functie van commandant der Marine te Hellevoetsluis en comm. van de stelling v. d. monden der Maas en van 't Haringvliet. — De heer G. FOKKER VAN CRAYENSTEIN VAN RENGERSKERKEN is benoemd tot burgemeester van Zierikzee.

Zoo kwam ook het gravinnetje terug. Zij was toen negentien jaar. Dientengevolge (want zij was mooi en kwam uit een goede familie), dientengevolge dus, huwde zij. Huwde met een of anderen blasé graaf of baron, misschien deed zij zelfs een mésalliance en nam maar een "Jhr." Enfin, zij huwde. En het ramenas-jongetje, dat nog vele maanden na het vertrek van zijn vriendinnetje in de deftige straat was geweest, waar hij nimmer iets verkocht, 't ramenas-jongetje, dat thans ergens bij de huzaren diende en nog wel eens weemoedig naar het portretje keek . . .

Het ramenas-schoftje was zij vergeten.

Neen, toch niet. Want als zij nu, Mevrouw, (Gravin of anderszins) op een soirée ten haren huize in een stormachtigen kouden winternacht de kreet „Ramenas... ramenas . ." door de verlaten straten hoort weerklinken . . . .

Dan weeft de weemoed zijn sluier om haar ziel en staart ze stilpeinzend voor zich uit, en op de deelnemende vragen van haar gasten antwoordt ze slechts met 'n afwerend gebaar.. En veinst migraine . . .

PLECHTIGE BURGEMEESTER-INSTALLATIE.
Tot burgemeester der gemeente Ginniken is verleden week geïnstalleerd Jhr. Mr. Th. E. Serraris, geboren te 's-Hertogenbosch, alwaar zijn vader procureur bij het gerechtshof was. (*foto „Holland"*.)